

figer, at man i Krigstilfælde kan udnævne ved hver Liniebataillon 12 Sekondlieutenanter og 54 Korporaler; men hvad vil det være for Folk? De ville være aldeles ubrugelige. De have maasse i meget lang Tid ikke været tilstede ved nogen- somhelst Øvelse og glemt, hvad de i sin Tid have lært. Altsaa, næst man med 3 Sekondlieutenanter, har man af værnepligtige Sekondlieutenanter netop, hvad man omtrent behøver; tager man 5 Sekondlieutenanter, uddanner man for mange. Skulde Ulfgangen i Sekondlieutenantsklassen af uforudsigelige Grunde være for stærk, vil der endnu altid staa den Udvælgelse tilbage at udnævne noget over det Antal, som strax kan finde Plads ved Bataillonerne, men da maa man ogsaa sende dem hjem som Sekondlieutenanter, thi jeg tror, det vil være af betydelig Indflydelse paa det Antal, der melder sig til Uddannelse, at de ikke faae Udbytte til muligvis een Gang at blive Sekondlieutenanter, men faae Visshed for at blive udnævnte til Sekondlieutenanter, naar de have tilfredsstillt de til dem stillede Forordninger. — Vædringsforslagene Nr. 74 og 75 følge nærmest af andre Forslag, og ved dem vil der ikke være videre at bemærke. — Vi komme dernæst til Rytteriets Kadres. Det første Vædringsforslag i saa Henseende, Nr. 77, er en Redaktionsændring, som vi kunne forbigaa. Forslagene under Nr. 78 og 79 staa i Forbindelse med andre og kunne derfor heller ikke give videre Anledning til Omtale, uden forsaavidt som jeg her maa bemærke det Samme, som jeg har sagt med Hensyn til Fodfolkskadrene, at man hellere maa forøge Sekondlieutenanternes Antal fra 2 til 3 og Stabsvagtmestrernes Antal fra 2 til 4. Grunden, hvorfor man maa ønske at have lige saa mange Stabssergenter og Stabsvagtmeistre, som man har Underafdelinger, er, at det er Lovforslagets Mening, at disse virkelig skulle være Afdelingens første Underofficerer; men der er derfor aldeles Intet til Hinder for, at man lader dem forrette Officerstjeneste og behandler dem paa samme Maade som hidtil, som Folk, der staa mellem Officers- og Underofficersklassen. De faae derved store Fordele, som ville bidrage til, at fortrinnsvis de bedste Folk ville blive valgte til Stabssergenter. Man løber da ikke Fare for, at disse renoncere paa denne Udnævnelse af en eller anden Grund, der gjør dem det umuligt at modtage den. Endvidere er det vel ganske sikkert, at Stabssergenternes Bestemmelse nu fortrinnsvis er at skulle være Delingsførere; men det er ogsaa almindelig erkjendt, at en stor Del af dem ere bleve for gamle, for lidet vægelige til, at de egne sig dertil. Dertil egne de yngre Oversergenter sig bedre, og det vil være i Afdelingens Interesse at anvende sine Underofficerer saaledes, at man faar den størst mulige Nyttevirkning af dem. Der er Intet til Hinder for, at man kan befri Stabssergenten for en Del

byrdefulde Forretninger, som nu paa hvile Oversergenter, fordi han bliver den første Underofficer i Afdelingen, og der er intet Nedsættende for ham deri, man kan ligesuldt bevare den historiske Tradition. — De andre Vædringsforslag, der ere stillede til Rytteriets Nummer, frembyde ikke noget Bæsentligt, de staa i Regelen i Forbindelse med hinanden, og naar et Flertal har til § 27 stillet Vædringsforslaget under Nr. 81, hvorved en Premierlieutenant forsvinder, og der istedetfor 1 Stabsvagtmeister ansættes 2 ved Regimentets Skole, og Vagtmeistrene stryges, maa jeg sige, at denne Forandring er mindre heldig. Mere antagelig er naturligvis det andet Mindretals Forslag, fordi det i alt Bæsentligt kun er en Ompostering af de forskjellige Befalingsmænd, men man vil faae omtrent det samme Antal, som Lovforslaget ønsker. — Til § 28 er der stillet Vædringsforslagene under Nr. 83 og 84. — Det Samme, jeg har anført mod de foregaaende Vædringsforslag under Nr. 80 og 81, gjælder ogsaa om disse. Ligeledes har jeg allerede udtalt mig mod noget Lignende som det, Vædringsforslaget under Nr. 85 gaar ud paa, hvor der foreslaas en Udnævnelse af 10 Sekondlieutenanter og 18 Korporaler ved Rytteriet i Tilfælde af Krigsberedskab. — Jeg kan nu gaa over til at omtale Nummerne ved Artilleriet. Til § 29 er der stillet Vædringsforslaget under Nr. 87. Det gaar ud paa, at Generalinspektøren for Felt- og Befestningsartilleriet, der tillige er Chef for Artilleriets øvrige Afdelinger, er General. Lovforslaget ønsker, at han skal være Chef for Artilleriet, altsaa have Kommandoen over saavel de taktiske som tekniske Afdelinger. Hærens Lov af 1867 indførte, at Kommandoen over de taktiske Afdelinger skulde gives til den kommanderende General her paa Sjælland. Der er efter min Mening Intet, som kan tale for et saadant Arrangement. Det er rimeligt, at Artillerigeneralen ogsaa er Baabenets Chef, altsaa saavel Chef for de taktiske, som for de tekniske Afdelinger, at den kommanderende General tillige er Divisionær, og at der til hans Division behøves Artilleri, er vist, men det kan kommanderes derhen efter Behov, naar det behøves, saaledes har det ogsaa altid været før. Der er ikke Mening i, at f. Ex. Divisionæren her paa Sjælland skal have hele Felt- og Fæstningsartilleriet under sig, medens Divisionæren i Sylland ikke har at befale over en eneste Artillerist. Af taktiske Grunde kan man ikke slutte sig til, at Artilleriets taktiske Baaben skulle underlægges den kommanderende General eller Divisionær. Administrative Grunde maa fuldstændig tale derimod; thi det er dog vistnok Artilleriets General, der bedst maa kunne tilse Baabenets Administration og sørge for Officerernes, for hele Baabenets Uddannelse. Han er kun Inspektør, og hele Forretningssagen er bleven et Omsvøb. Saaledes som Forholdet har været ordnet siden 1867, gjør